

PETRI

DOOR WALTER BRANDLIGT

I

MET den avond kwam de korte schemer over het schiereiland. De kleine kade werd verlaten, de bootjes, geverfd in bonte kleuren, schommelden aan hun touwen als dansmeisjes voor Savigny. Op een klein houten vlot lag een tros touw en een erg oud, zeer roestig anker. Verder was er wat droomerig licht, melancholiek verslagen door de groeiende duisternis en de geuren van allerlei coquillages en wier, en de spatters van de opkomende maan op de rotspunten. De zee rimpelde naar het strand toe, steeds breed en ernstig, totdat ze met een zoet geruisch — alsof ze trots allen ernst toch met de barre rotsen coquetteerde — er tegen uitvloeide en weer terugkeerde. Zoo begon het om tien uur in den avond en zoo was het, sterker misschien, maar niet veel sterker, om één uur 's nachts; de zee deinde, de bootjes dansten, de maan scheen en de sterren blikkerden boven de laatste zware zuchten van een vluchtende mistral; toen de nacht kwam had het liefdesspel, begonnen in den avond, nog geen einde gevonden. Van wat er in zóó'n nacht geschiedt, weet men niet veel. Wat kan er in zoo'n zwoelen nacht geschieden? Misschien niet meer dan dat er een vreemdeling gekomen is, die gezocht heeft naar een plaats om er te slapen. Een bundel kleeren had hij bij zich; toen hij tot de uiterste punt van het schiereiland was gekomen, legde hij dien bundel neer en keek uit.

De vreemdeling was klein, mager en gekleed in een blauw linnen jasje en een broek van dezelfde stof; zijn voeten staken in versleten espadrilles. Dien nacht kwam hij aan-zwerven en den volgenden morgen lag hij er. Op het kleine houten vlot, lag niet alleen het oude anker en de tros; het hoofd van den vreemdeling rustte op het touw, het lichaam, gekromd als een vraagteeken, warmde zich in de zon. Ergens lag het bundeltje kleeren. De man sliep. Geen enkele nieuwsgierige blik wekte hem.

En is zoo'n begin niet goed? Men moet bij nieuwe vriendschap niet meer dan een naam weten, de rest komt later, tegen den tijd dat de vriendschap er niet meer is. Deze hier heette Petri. Hij kwam in een zomerschen nacht en lag als een lamgeschoten vogel op de kust van het schiereiland. Toen het later bleek dat hij goed visschen kon, heeft hij hier en daar wel een paar frankjes verdiend.

De kennismaking tusschen hem en mij was nogal zonderling. Ik zat met een kleinen jongen in een bootje dat weliswaar met een sterk touw aan den oever verbonden bleef,